

Bert Overbeek

Thorp

Gedichten uit het dorp van Thor

Alle rechten voorbehouden. De rechten berusten bij de auteur
(P) (C), Bert Overbeek, 2021

gooijerdijk, pittesteeg

hij stond aan de rand
van het landgoed
en keek zomerloom
naar de avondzon

die in gouden gloed
weerspiegelde in
de meanderende stroom
van zijn gedachten

als je niets verwachtte
had het leven ruimte
om zich te gedragen
als een mooie droom

scheiding op de heuvelrug

zij noemde haar ex
vol afkeer een narcist

zo heeft ze hem
uit haar beleving weggewist

en hij maakte haar kleiner
met het woord borderliner

misschien omdat hij
geen beter etiketje wist

of het klopt
dat weet je niet

maar je weet zeker
dat er iets onverzoenlijks gist

geen liefde meer
maar agressief verdriet

sandenburgerlaan, adagio

soms is de wind
wreed als een vulkaan

de eiken langs
de sandenburglaan

die altijd zwijgen
en standvastig staan te staan

kreunen als kreupelen
onder de kracht
van de orkaan

ook gijzelt daar
de ruige regen

een man,
steeds ouder en kaler,

steeds vaker
de wind sterk tegen

ooit was hij jonger
dan de lente

nu voelt zijn leven
als een adagio van
gustav mahler

voor een vrouw die ik liefhad, maisveld

zijn we tijdens
onze wandelingen
over het open veld
met zijn lommerrijke zomen

waar het eeuwige in
het tijdelijke opwelt
dichter bij onszelf gekomen?

of dreef de beleefde diepgang
louter op voortplanting en paringsdrang
die we gemeen hebben
met de dieren

want soms denk je als mens
iets sacraals te vieren
iets van een hogere geest

terwijl je rondwaart
in dat wat we gemeen hebben
met ieder willekeurig beest

dus
zijn we, ergens op die
scandinavisch ogende vlakte
vervuld geraakt door iets
dat dieper ging dan
het alledaagse niets

of was de vervoering slechts
een losse flodder
uit de loop van
lichtzinnigheid?

gescheiden man in bungalow, het grote bos

omdat men dacht
hij redt zich wel
had hij de eenzaamheid
als metgezel

maar hoewel hij zich stiekem
echt wel eenzaam wist
bleef hij trouw aan
uiterlijk vertoon en
zijn glansrol van narcist

wie ik ben in mijn huis aan de boslaan na een paar glazen wijn

buiten deze straat en dit glas wijn,
mijn eindeloos kwakende boeken,
en de klok die de kamer wegtikt
in al zijn stille hoeken
(want tijd wil zelf ruimte zijn)

ben ik een religieuze monnik
die alles wat frivool is afwijst
en met mondhoeken naar beneden
de naam van een hogere macht prijst

-maar ook is in mijn organen
een zachte wet geschreven
die een beetje flirt met wanen
en lucht geeft aan het leven

ze vechten wel, maar nooit met vuisten,
de strenge en de milde,
maar beiden hebben weinig
met het roekeloze en het wilde